

Vriendschap fase 2

*Misschien vind je het leuk om aan de auteur
te vertellen wat je van dit boek vindt. Stuur
dan een mailtje naar aboutmonteau@gmail.com*

Anja Bout-Monteau
Vriendschap fase 2
© B.V. Uitgeverij De Banier, 2010
Ontwerp omslag: Bas Mazur
Vormgeving binnenwerk: Janneke Paalman
ISBN 978 90 336 09459
NUR 284

www.debanier.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vriendschap fase 2

Anja Bout-Monteau

Hoofdstuk 1

‘Jullie vormen een gezellig groepje, merk ik’, zei mevrouw Van Arkel. ‘Te gezellig. Veel te gezellig.’ Met haar vingers knipte ze in de richting van Stef en Nick.

Ineens draaide ze zich een kwartslag. ‘Hallo, ik sta h  r en niet d  r.’

D  r was Emma’s plek. Emma had zojuist Merlijne, die naast haar zat, uitgenodigd om na schooltijd bij haar thuis een colaatje te komen drinken. Nu probeerde ze Stef en Nick, die aan de andere kant van de grote U zaten, door middel van gebaren duidelijk te maken dat zij ook welkom waren.

Vervelend dat mevrouw van Arkel dit probeerde te blokkeren. Nou ja, mevrouw ... Hoe oud zou ze zijn? Tweeëntwintig? Vijfentwintig? Stefs nicht uit havo 5 had gezegd dat ze haar opleiding voor docente Frans net had afgerond en dat dit haar eerste baan was. Nou, dat was te merken, zeg. Ze stond daar maar achter haar bureau, met opgetrokken schouders en een blik die gejaagd door het lokaal schoot. Met de vingers van haar ene hand peuterde ze aan de nagels van haar andere hand. Aan het begin van dit uur was ze plompverloren in hoofdstuk 1 van het boek begonnen. Tekstje luisteren. Idioom doornemen. Helemaal geen inleidend praatje of zo. Ze had niets over zichzelf verteld. Waar woonde ze? Was ze getrouwd? Had ze een vriend? Wat waren haar specifieke eisen en regeltjes? Nul. Zo begon je de eerste les van een nieuw schooljaar toch niet? Het ging hem niet worden met dit mens. Hoewel haar kleren eigenlijk best vlot waren. Dat ver-

wachtte je dan weer niet bij zo'n type. Haar haar was ook oké. Blond en golvend tot op haar schouders. Heel wat beter dan dat donkere, hopeloos springerige gebeuren van Emma zelf. Het enige wat aan haarzelf misschien echt mooi was, waren haar wimpers. Volle, lange wimpers volgens haar moeder. Wat was het trouwens ontzettend warm. Hierbinnen maar ook buiten. Volgens het weerbericht zou het vandaag windstil zijn en dertig graden worden. En dat op de eerste schooldag. Onbegrijpelijk dat ze geen hittevrij hadden gekregen, al was het maar vanaf het derde uur bijvoorbeeld. Dan hadden ze na deze vreselijke les nog maar een uurtje te gaan. Ze probeerde zichzelf wat koelte toe te wuiven met haar schrift.

Ineens voelde ze Merlijnes elleboog tegen de hare. Voorzichtig gluurde ze opzij. Merlijne gebaarde met haar hoofd naar Stef en Nick. O, die reageerden vast op haar gesein van daarnet. Ja, inderdaad. Hangend over zijn tafel wees Nick met de wijsvinger van zijn linkerhand naar zichzelf, met zijn rechter naar Stef en vervolgens met beide vingers naar haar, waarbij hij enthousiast knikte. Ze zouden dus komen vanmiddag. Leuk!

'Mark!' Van Arkels stem knalde de naam eruit. 'Ga alsjeblieft rechtop zitten en houd op met dat wijzen.'

De echte Mark veerde op, kromp toen ineens en keek alsof hij met zijn blote voet in een punaise was getrapt.

'Hallo, het moet niet gekker worden!' riep hij.

Mevrouw Van Arkel leek te beseffen dat er iets niet klopte, klemde haar handen om de rand van het bureaublad en kromde zich over de klassenplaattegrond. Weer die gespannen blik, die gejaagd door het lokaal schoot. 'Ik bedoel Nick', zei ze toen met enige aarzeling.

'Helemaal goed. Dat ben ik.'

‘Kappen met dat gedoe, zo komen we nergens.’

Even staarde Nick haar peinzend aan. Toen ging hij recht op zitten en glimlachte breeduit. ‘U heeft gewoon gelijk, mevrouw’, reageerde hij op zijn typische Nick-manier, open, vriendelijk en met een zweempje schuldbesef. Zijn ruimhartigheid speelde blijkbaar weer op. Nick kon er niet zo goed tegen als mensen in een hoek gedrongen werden. Zelfs niet als het een docent betrof, blijkbaar. Eigenlijk wel schattig, zo’n joch. Niet dat ze verliefd op hem was of zo. Absoluut niet. Hij was gewoon een goede vriend van haar, net als Stef, en dat al vanaf de brugklas. Met Merlijne was ze al vriendin vanaf dag één op de basisschool. Ze had ook altijd wel andere vriendinnetjes gehad, maar Merlijne was haar vaste en beste vriendin. Wat hadden ze veel met elkaar gespeeld, ook buiten schooltijd. Vadertje en moedertje, schooltje, winkeltje, ziekenhuisje, het hele repertoire aan doe-alsof-spelletjes hadden ze talloze keren afgewerkt. Urenlang hadden ze samen doorgebracht op het speelpleintje achter Emma’s huis. Op de schommel, aan de duikelstang, in de zandbak. Regelmatig hadden ze over en weer bij elkaar gelogeerd. Gelukkig konden ze samen naar dezelfde brugklas en daar klikte het dus al heel snel met Stef en Nick. Die woonden weliswaar ook in hun stad, maar hadden op een andere basisschool gezeten.

Van Arkel had net gezegd dat ze een gezellig groepje vormden, maar dat ‘te gezellig’ van haar was natuurlijk zwaar overdreven. Ze hadden het gewoon leuk met elkaar. Soms hadden ze enorme lol, maar ze konden ook superserius met elkaar zijn.

Terwijl Emma haar klamme handen afveegde aan haar rok, liet ze haar blik door het lokaal glijden. De meeste van haar

klasgenoten zaten vol aandacht te luisteren naar de Franse tekst die inmiddels voor de derde keer draaide. Af en toe maakten ze een aantekening. Mevrouw Van Arkel was achter haar bureau gaan zitten en leunde zelfs enigszins relaxed tegen de stoelleuning. Of was ze gewoonweg hondsmoe? Hoe dan ook, deze sfeer van oplettendheid en ijver had Van Arkel toch maar mooi aan Nick te danken, stelde Emma gniffelend vast. Grrr, zij moest ook eens gauw haar hoofd erbij gaan houden, want ze wilde dit jaar wel net zulke goede cijfers halen als vorig jaar. Nog tien minuten, zag ze in de gauwigheid op haar horloge toen ze een pen uit haar etui pakte, dan ging de bel en dan zat een derde van deze schooldag er alweer op. Nou ja, al ...

H3b probeerde door de deuropening de gang in te drommen, maar om de een of andere reden stagneerde die poging. Lize, anderhalf keer zo lang als Emma, en een paar megalange jongens drongen zich tegen Emma aan. Zodoende kon ze de gang niet in kijken om vast te stellen wat er aan de hand was. Omdat ze nogal klein was, hield ze wel vaker weinig uitzicht over als ze tussen anderen ingeklemd stond. Maar vandaag benauwde het haar een beetje. Het was ook zo drukkend warm hierbinnen. De zon had natuurlijk wekenlang op het platte dak van de bovenverdieping staan branden, zonder dat er ooit geventileerd was. Bovendien leek de walm die er altijd om Lize heen hing vandaag penetranter dan ooit. Die walgelijke walm van deo, haarlak en parfum door elkaar was niet te harden. 'De klapdeuren zitten vast', helderde Lize de situatie op.

'De conciërge komt er al aan', klonken een paar stemmen geruststellend.

De doorstroom kwam langzaam op gang. Eén deur was

inmiddels opengezet, zag Emma, en aan die andere stond de conciërge te sleutelen. Stef, Nick en Merlijne stonden haar voorbij de klapdeuren op te wachten.

‘De scharnieren zijn zeker vastgeroest in de vakantie’, mompelde Stef toen ze zich bij hen voegde. ‘Armetierig zootje hier.’

‘Doe niet zo overdreven, man’, reageerde Nick quasi-ontzet. Hij draaide zich om naar Emma. ‘Waar moeten we eigenlijk heen, Em?’

‘Denk je dat ik je dat zomaar kan vertellen? Dat het rooster al in mijn hoofd zit?’

‘Uh, eerlijk gezegd wel’, grijnsde Nick.

‘Ja’, viel Stef in. ‘Het zou me niet verbazen als jij het gisteren, na de jaaropening, gelijk in je hoofd hebt zitten stampen.’

Merlijne sloeg lachend een arm om haar heen. ‘Wees eens eerlijk, Em ...’

Een beetje betrapt sloeg Emma haar ogen neer. Nooit geweten dat haar vrienden haar zó goed kenden. Op de bovenste traptree trok ze haar agenda uit haar tas en sloeg hem open op de plek waar ze het lesrooster had geplakt. Zoekend schoof ze haar vinger over het papier.

‘Engels ... in B104 van ... Schuitema’, zei ze op een toon alsof dit voor haar een volslagen verrassing was.

‘Ook toevallig dat je al naar het trappenhuis was gelopen’, grimaste Nick.

Ze haalde haar schouders op. ‘Laten we nou maar doorlopen, anders komen we te laat in de les.’

Met z’n vieren liepen ze de lange gang van de eerste verdieping in.

‘Zie je wel’, vervolgde Emma. ‘De gang is zo’n beetje leeg. De meesten zijn al waar ze wezen moeten.’

‘Ook echt weer zo’n Emma-reactie’, mompelde Stef. ‘Echt iemand van de tijd. Rustig aan, hoor. Ik heb minstens een week nodig om te ac-cli-ma-ti-se-ren. Zeker bij deze tropische temperaturen.’

‘Wat een moeilijk woord, en dat op een dag als vandaag’, grapte de conciërge, terwijl hij hen passeerde. Bij een servieskarretje, wat verderop in de gang, stopte hij en rangschikte wat kopjes en schoteltjes. Hij ging vast de vieze koffiekopjes ophalen in de lokalen.

‘Jan, Jan, hij zit wéér vast’, klonk een zware mannenstem vanuit het trappenhuis. De conciërge keerde zich om en liep in het tempo van een snelwandelaar naar de plek des onheils.

‘Die deur is dus echt gaar’, oordeelde Stef. ‘Misschien is een nieuw scharnier een optie.’

‘Inclusief een nieuwe deur’, bedacht Nick erbij.

‘Doe er dan maar gelijk twee en misschien is het verstandig die oude kozijnen er ook maar gelijk uit te hakken.’

Terwijl de jongens hun bouwtechnische discussie voortzetten, tastten Emma’s ogen vliegensvlug de servieskar af. Vervaardigd uit roestvrij staal, veronderstelde ze. Drie ‘verdiepingen’, vier robuuste wielen, niet bepaald overladen met serviesgoed. Bovendien een lange, lege gang.

‘Merlijn’, fluisterde ze opgewonden. ‘Die kar.’

Merlijne keek. Begreep weer eens gelijk wat Emma bedoelde. Ook zij liet haar ogen even taxerend over de kar glijden. ‘Jij aan de achterkant van dat ding’, zei ze toen. ‘Jij bent namelijk een stuk lichter.’ Haar stem sloeg over van enthousiasme. ‘Ik voorop. Oké?’

Met een paar stappen waren ze bij het karretje. Emma liep eromheen, pakte de ronde stang beet en stapte op de

onderste verdieping. Merlijne keek spiedend om zich heen, omklemde de stang tegenover Emma, nam een aanloopje, duwde en sprong erop. Sprong eraf, maakte weer vaart en sprong opnieuw. Gierend van de lach zoefden ze door de gang.

‘Ik voel een heerlijk windje langs mijn hoofd’, joelde Emma.

‘Die meiden! Kijk die meiden nou.’ Stefs stomverbaasde stem.

‘Dat is óók Emma.’ Zei Nick dat?

Emma zwaaide naar de jongens, maar pakte daarna weer snel de stang beet. Ze moest natuurlijk wel haar evenwicht bewaren.

Ineens voelde ze de kar naar links zwenken.

‘Merlijn!’ gilde ze.

‘De deur’, waarschuwde Merlijne, terwijl ze van het karretje afsprong en het ding met alle macht af probeerde te laten remmen. Het lukte. Vlak voor een opengeslagen deur kwam het karretje eindelijk tot stilstand. De deur van B104 waaromheen de weelderige, grijze haardos van meneer Schuitema verscheen. Daaronder twee ogen, die Emma over het gouden randje van een leesbril verbaasd aankeken. Schuitema’s borstelige wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Zo, zo’, mompelde hij. ‘Emma van Bergen en Merlijne van Schothorst, als ik het goed heb.’ Hij wreef over zijn kin en rekte zijn hals wat verder om de deur. ‘Aha, daar komen de twee vrienden ook aangestapt, zie ik.’

Emma hield haar adem even in.

‘Ging het lekker?’ vroeg hij toen. Er verscheen een royale glimlach op zijn gezicht.

‘Volgens mij horen jullie alle vier in dit lokaal.’

Ze knikten enigszins bedremmeld.

‘Laat dat wagentje maar staan en kom vooral gauw binnen.’

Come in. Do come in', zei hij met een breed gebaar.

Terwijl ze langs Schuitema het lokaal binnenliep, schonk Emma hem een dankbare blik.

'Toffe vent, die Schuitema', mompelde Stef, terwijl hij een kers aan zijn vorkje prikte.

'Niet met volle mond praten', geeuwde Merlijne. 'Dat is niet zo fris.'

'Geeuwend spreken is ook onfris.'

'Hallo! Heeft er wel eens iemand tegen je gezegd dat je een bijdehandje bent?' Merlijne klapte haar tuinstoel wat naar achteren en liet haar hoofd tegen de leuning rusten.

'Nee, nog nooit! En ik wil het nu ook niet horen. Anders kan ik niet meer genieten van dit overheerlijke roomijs met kersen.'

Het was inderdaad verrukkelijk, vond ook Emma. Echt iets voor mam om dit voor hen klaar te maken. Mam was minstens zo enthousiast over haar vriendengroep als zichzelf, en ze wist altijd wel iets te verzinnen om het hen naar de zin te maken. Emma schraapte het laatste restje ijs uit de glazen ijscoupe. Met gesloten ogen genoot ze van de volle smaak. Vandaag was ze blij dat hun kleine stadstuintje op het noorden lag. Het was goed uit te houden hier. Het leek zelfs wel of er een koel windje opgestoken was.

'Heerlijk, mevrouw Van Bergen', riep Nick tussen twee hapjes door.

'Mooi zo. Dank je, Nick.' Mam kwam door de opengeslagen terrasdeuren naar buiten gelopen. In haar ene hand een puzzelboekje, in de andere een potlood.

Nee hè. Is het weer zover?

'Ze vragen hier een Zuid-Franse kustplaats met negen letters.

De derde letter is een r en de laatste een e.'

Ja dus. Emma zuchtte.

'Jullie kunnen mij daar vast wel aan helpen. Jullie hebben aardrijkskunde én Frans niet te vergeten.'

'Huh, Frans. Dat hebben we inderdaad', reageerde Stef op klagelijke toon.

'Gelijk al een bak huiswerk', viel Merlijne hem bij. 'En wat een mens! Dat ze zo iemand aangenomen hebben, begrijp ik dus echt niet.' Ze maakte een wuivende beweging met haar hand.

Emma's hersens draaiden op volle toeren. Ze voelde zich weliswaar een beetje opgelaten met zo'n vraag waar haar vrienden bij waren, maar tegelijkertijd liep ze er zelf helemaal warm voor. Die puzzels hadden op mam en haar een soort verslavende uitwerking. En dat gold niet alleen voor kruiswoordraadsels. Ook op woordzoekers en doorlopers waren ze dol. En op scrabble natuurlijk. Dat spel hadden ze samen zo vaak gespeeld, dat de letters op de steentjes helemaal vervaagd waren. Een Zuid-Franse kustplaats? De kaart van Frankrijk zag ze nou niet bepaald voor zich. De enige naam die opborrelde was Saint-Malo. Daar waren ze ooit eens op vakantie geweest. In gedachten telde ze de letters. Nee, kon niet, de derde letter was een i.

'Weet u zeker dat de derde letter een r is?'

Mam knikte beslist. Nick haalde zijn mobiel tevoorschijn.

'Ah, de oplossing in zakformaat', merkte Stef cryptisch op. 'Nu komt dat luxe dingetje toch maar mooi van pas. Internet. Google-Maps gaat het zeker worden?'

Nicks vingers vlogen over de toetsjes. De anderen wachtten met spanning af wat er stond te gebeuren. 'Ja, hier heb ik het, de kaart van Frankrijk. Even inzoomen. Laten we links bovenaan beginnen met zoeken. Le Havre, Brest.'

‘Links bovenaan noem je het noordwesten, als je in havo 3 zit’, jende Merlijne.

Nick zocht onverstoorbaar verder: ‘Marseille, Cannes, Nice.’

‘Marseille’, riep Emma, net iets eerder dan haar moeder.

‘Suf dat ik daar niet eerder opgekomen was. Maar in ieder geval bedankt!’ Mam noteerde snel het woord en liep weer naar binnen.

‘Graag gedaan.’ Nick keek om zich heen en maakte wat overdreven buiginkjes met zijn hoofd. ‘Hoe laat is het eigenlijk?’

‘Kwart over vijf’, antwoordde Merlijne, terwijl ze zich rechtop hees. ‘Nog tien minuten, dan ga ik naar huis. Misschien moeten we eens wat leuke plannen maken voor de komende weken, anders zie ik er echt niet doorheen.’

‘Huiswerk maken’, opperde Stef met een gekke bek.

‘Vanavond in ieder geval en morgenavond ook en overmorgenavond’, zei Emma serieus.

De andere drie trokken een lang gezicht.

‘Maar vrijdagavond kunnen we misschien wel een strandwandeling maken.’

‘Leuk!’

‘En volgende week zaterdag hoopt deze jongen zijn verjaardag te vieren’, deelde Nick enthousiast naar zichzelf wijzend mee. ‘Enne ... een keertje wat drinken bij Charlie’s Coffee-Corner blijft ook altijd leuk.’

‘Zeker weten!’

Merlijne stond traag op en rekte zich uit. ‘Mijn moeder heeft me net ge-sms’t. Of ik een pak yoghurt wil halen. Vóór het eten, dus ik moet nu echt gaan.’

‘Mijn vader en moeder hebben een personeelsuitje van mijn vaders werk.’

‘O, Nickie, moet je nu zelf koken?’ vroeg Stef grijnzend. ‘Voor jou en je zusje? Of heeft je moeder een prakje achtergelaten?’

‘Fijn dat je zo meeleeft. Mijn zusje eet bij een vriendinnetje. Dat prakje staat inderdaad klaar, maar Nickie heeft besloten een pizzaatje te gaan halen.’

‘Betaal je dat zelf of krijg je geld van je moeder?’ Verschrikt sloeg Emma haar hand tegen haar mond. Zoiets hoorde je natuurlijk niet te vragen. Zelfs niet aan een goede vriend.

Nick leek er gelukkig niet mee te zitten. ‘Denk je nou echt dat mijn ma die pizza betaalt als ze eten voor me heeft klaargezet in de koelkast?’

‘Eten? Koelkast?’ vroeg Emma’s vader lachend, terwijl hij het tuinhok openduwde en bijna tegen Merlijne opbotste. ‘Sorry, mevrouw Van Schothorst. Weet u zeker dat u ons gaat verlaten?’

Merlijne knikte. ‘Zal wel moeten. Ik word geacht voor zessen yoghurt gekocht te hebben.’

Hij floot tussen zijn tanden, gooide zijn hoofd in zijn nek en snoof de nazomerlucht in. ‘Mijn zintuigen vertellen me dat het een prachtige avond gaat worden. Wat dachten jullie van een BBQ-tje?’

‘Yes!’ riepen ze in koor, met Emma’s ‘yes’ als een soort bovenstem.

‘Dan stel ik voor dat jullie even naar huis bellen om te vragen of het oké is en daarna met Merlijne meegaan naar de winkel om vlees in te slaan.’ Hij manoeuvreerde zijn fiets over het smalle tuinpaadje. ‘Ondertussen zal ik de barbecue opwarmen en een paar extra tuinstoelen klaarzetten. Ik neem tenminste aan dat Femke en Tim ook thuis eten?’

‘Klopt.’ Mam stond ook weer buiten. ‘Femke zit boven fana-

tiek boeken te kaften. Ze probeert haar stress zo kwijt te raken.'

'Stress?' vroeg pap.

'Ja, het examenjaar komt een beetje op haar af. Dat heb je op zo'n eerste schooldag.'

Pap knikte begrijpend. 'Havo 5 is ook niet niets. Ik ben trouwens benieuwd of Tim net zo enthousiast thuiskomt als gisteren.'

'Vast wel. Deze stage op dat accountantskantoor is hem op het lijf geschreven. We zullen het zo zien. Hij zou rond zes thuis zijn. Ik ga zo langzamerhand de patatpan maar eens aanzetten en een salade in elkaar flansen.' Zoals ze daar stond, met haar handen in haar zij, was het overduidelijk dat ze er zin in had om aan de slag te gaan.

Drie kwartier later legde Emma's vader de eerste satéstokjes op het rooster van de barbecue. Op de tuintafel stonden flessen frisdrank, een grote schaal fruitsalade en een aantal tubes en potjes met saus. Terwijl mam de eerste patat uit de frituurpan schepte, deelde Emma de borden rond. Ze moest wel oppassen dat ze op niemands tenen trapte, want de loopruimte was beperkt.

'Waar blijft Merlijne eigenlijk?' vroeg mam. De friet is klaar. We kunnen eten.'

'Ik snap het ook niet', antwoordde Emma. 'Ze moest alleen die yoghurt even thuis afleveren.'

'Ik heb een onbedaarlijke trek, dus laten we maar vast beginnen. Ze komt zo wel', gebaarde pap met gevouwen handen.

'Helemaal mee eens', riep Tim, terwijl hij over zijn buik wreef.

Na het gebed kreeg iedereen wat patat op zijn bord. Pap

draaide de satéstokjes om en legde er een paar hamburgers naast.

‘Neem waar jullie zin in hebben, hè’, moedigde mam aan. ‘Er is meer dan genoeg.’ Er klonk instemmend gemompel. Stef kneep een grote klodder tomatenketchup op zijn bord. Emma haalde een frietje door de mayonaise, Nick stak er eentje in zijn mond en Femke was cola aan het inschenken toen Merlijne aangesneld kwam. Met een hoge stap kwam ze over het tuinhek.’

‘Een collega van mijn vader is in het ziekenhuis opgenomen. In de VS!’

‘Hallo hé, je zegt het op een goed-nieuwstoon’, reageerde Nick verontwaardigd.

‘Sorry, sorry, ik vind het natuurlijk heel erg voor die man, want hij heeft iets aan zijn hart, iets ergs geloof ik, maar ...’ Struikelend over haar woorden kwam ze bij het terras aan en als een schooljuf ging ze voor de groep staan. Keurig rechtop, vingertoppen tegen elkaar aan geduwd. Niets voor Merlijne om zo hyper te doen. Wat was er aan de hand?

‘Was die man daar op vakantie of zo?’ vroeg Tim. ‘Kende je hem goed?’ Stef zette zijn bord op de grond.

‘Nee, twee keer nee. Luister, die man is daar gestationeerd vanuit het bedrijf, waar mijn vader dus ook werkt. Hij was er nog maar twee weken bezig en hij zou er een jaar blijven. Door dat hartprobleem kan hij voorlopig niet werken en misschien ... misschien moet mijn vader nu zijn plek innemen.’

‘En jij en je moeder?’ vroeg Emma argwanend.

‘Nou misschien gaan wij mee, maar dat is dus nog niet zeker. We horen dat waarschijnlijk deze week nog. Stel je voor: een jaar naar de States, een jaar naar Seattle’, zei ze opgewonden.

Emma's mond zakte een eindje open. Merlijne naar Seattle? In de States?

‘Waarom gaat je vader niet alleen?’ Stef was haar net voor met zijn vraag.

‘Alleen? Een jaar alleen? Weet je wel hoe ver het hier vandaan is?’ Merlijne stond daar nog steeds met haar vingertoppen tegen elkaar. Nu liet ze haar middelvingers zakken, zodat ze een soort bruggetje vormden. ‘Ruim tien uur vliegen. Tien uur en tien minuten, om precies te zijn. Mijn vader kan echt niet voor een weekendje naar huis komen. Dat snap je toch wel?’

Stef knikte. Pap vroeg wie er zin had in een satéstokje. Nou, Emma even niet. Merlijne naar de States. Misschien. Maar als ze ging, ging ze voor een jaar. Zij een jaar zonder Merlijne? ‘En school dan?’ vroeg Stef verder. ‘Enne ... je pianoles?’

‘Je pianoles’, lachte Nick, terwijl hij naar zijn voorhoofd wees. ‘Waar hebben we het over?’

Merlijnes hele houding straalde uit dat er voor zulke praktische probleempjes oplossingen waren. Emma voelde een hand op haar schouder. ‘Het zou een geweldige ervaring voor je zijn, Merlijne’, hoorde ze mam boven haar hoofd zeggen. ‘Een jaartje Amerika. Die kans krijgt niet iedereen.’ Haar stem klonk ver.